- механізм формування екологічної етики через творчість.

Через естетизацію вторинної сировини відбувається зміна її культурного статусу — з «непотребу» до «об'єкта значення». Це відповідає цілям відповідального споживання (Ціль 12) та сталого розвитку громад (Ціль 11).

Діджитал-вимір практики.

У цифровому середовищі апсайкл-проєкти отримують нове життя:

- через соціальні мережі як простір культурної репрезентації;
- через цифрову документацію та архівування процесу;
- через візуальні наративи, що популяризують екологічні практики;
- через створення онлайн-спільнот екологічної культури.

Діджитал-культура виступає механізмом масштабування локальних практик у глобальний дискурс.

Освітній аспект

Інтеграція апсайклінгу у навчальний процес у межах прикладної культурології:

- формує екологічну компетентність;
- розвиває креативне мислення;
- поєднує теорію культури з практикою;
- демонструє, як культурні інструменти можуть працювати на досягнення стратегічних суспільних цілей.

Таким чином, освітній простір стає лабораторією реалізації стратегій сталого розвитку через культурні практики. Прикладна культурологія здатна виконувати функцію операціоналізації стратегій сталого розвитку в культурному середовищі. Діджитал-культура забезпечує репрезентацію та поширення екологічних практик. Апсайклінг виступає не лише художньою технікою, а соціокультурною технологією трансформації цінностей. Синтез цих напрямів формує нову модель культурного виробництва, засновану на відповідальності, етиці та символічній переінтерпретації матеріального світу.

Список використаних джерел

1. Singh, J. The Sustainability Potential of Upcycling, *Sustainability*, 2022: https://doi.org/10.3390/su14105989

2. Wegener, C. Upcycling, *Palgrave Studies in Creativity and Culture*: https://link.springer.com/chapter/10.1057/9781137511805_22

РОЛЬ КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ У ТРАНСФОРМАЦІЇ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Кадлубович Т.І. кандидат політичних наук, доцент
доцент кафедри міжнародних відносин та політичного консалтингу

Інформаційне суспільство називають постіндустріальним, епохою постмодернізму, суспільством знання, науковим, телематичним тощо. Визначальною ознакою інформаційного суспільства є вихід на перший план інформації та знання, розвиток сфери послуг, насамперед інформаційних.

У Законі України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» [1] зазначено, що побудова інформаційного суспільства є одним з головних пріоритетів України. Таке суспільство повинне орієнтуватися на інтереси людей, бути відкритим для всіх і спрямованим на розвиток. У ньому «кожен міг би створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися ними, щоб надати можливість кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи суспільному і особистому розвиткові та підвищуючи якість життя» [1]. Особливе значення приділяється стимулюванню та мотивуванню поширення здобутків у сфері культури за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій [2]. Це сприяє зокрема збереженню культурної спадщини, яка в умовах війни набуває символічного значення, вказує на приналежність до української нації, до всього цивілізованого світу, консолідує навколо себе, дозволяє переживати почуття гордості за свій народ, за свою країну. Культурна спадщина стає тією цінністю, яку потрібно захищати від ворога, на яку можна орієнтуватись, яка робить тебе причасним до долі країни та народу, коли, як писав К.Мангейм, «жоден член не діє незалежно від іншого, де разом із долею спільноти змінюється і весь світ, що належить їй» [3]. Вона стає політичним символом, частиною політичної культури, яка спонукає громадян до активної участі в політичному житті, активізує критичне мислення.

В інформаційному суспільстві формування політичної культури відбувається не лише традиційними способами, але і за допомогою так званих «креативних індустрій», перевагами яких є творчість, сучасність, креативність у процесі створення продуктів та послуг. До креативних індустрій належать реклама, архітектура, мистецтво, дизайн, мода, антикваріат, кіно, інтерактивне програмне забезпечення, музика, образотворче мистецтво, видавнича справа, радіо і телебачення.

Так, аналіз українського кіноконтенту дозволяє говорити про роль креативних індустрій у формуванні політичної культури суспільства. Починаючи з 2014 року на екрани виходять художні та документальні фільми, телесеріали, які розповідають про боротьбу українців за власну незалежність, за свободу та демократичні цінності.

Одним з перших у цьому контексті слід відзначити повнометражний художній фільм режисера Ахтема Сеітаблаєва за сценарієм Наталії Ворожбит «Кіборги. Герої не вмирають» (2017). В ньому розповідається

про запеклі бої за донецький аеропорт, який став символом незламності українських воїнів. Серед документальних стрічок важко не помітити фільми про перші місяці війни – «Битва за Гостомель» режисера Сергія Сотніченка, «Гостомель. Перший бій» режисерки Євгенії Подобної та інші. Документальна стрічка «Головний герой» (2026) режисера Мирона Латика розповідає про акторів, які стали на захист України.

Заслуговує на увагу і художньо-документальний фільм «Гостомель. Історія одного будинку» (2023) режисера Віктора Шторма. За оцінками кінокритиків, «Історія одного будинку» – це Україна в мініатюрі, оскільки мешканці всі різні, мають різні погляди, різні вподобання, але ніхто не думає здаватися і зустрічати окупантів квітами, як і тисячі людей по всій Україні.

Україна живе надією про перемогу, про звільнення від окупантів, про післявоєнне відновлення. Так, український серіал «Повернення» (2026) режисерки Юлії Павлової розповідає про шлях ветеранів додому, пошук сенсів після втрат, про силу духу та про те, як поруч із болем завжди живе надія.

Отже, креативні індустрії відіграють вагому роль у формуванні культурного обличчя суспільства, сприяють трансформації політичної культури через утвердження демократичних цінностей, виховання патріотизму, приділення уваги найкращим рисам українського народу. Це сприяє зміцненню демократичних інститутів, розвитку громадянської активності, формуванню критичного мислення та вільного відкритого суспільства.

Список використаних джерел

1. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки. Закон України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 12, ст.102. Документ 537-V, чинний, поточна редакція. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16#Text

2. Стратегія розвитку інформаційного суспільства в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.05.2013 № 386-р. URL: https://www.kmu.gov.ua/npas/246420577

3. Mannheim K. Diagnosis of Our Time: Wartime Essays of a Sociologist. London: Kegan Paul, 1943.

УДК 7.01:165:7.038
ORCID 0000-0001-5848-1757

КРИТИЧНИЙ РЕАЛІЗМ У ДОСЛІДЖЕННІ ПЕРФОРМАТИВНОГО МИСТЕЦТВА ПІЗНЬОГО МОДЕРНУ: ФІЛОСОФСЬКИЙ ДОСВІД

Матяш С.В., кандидат філософських наук,